

wilma

Wilma Geldof is een Haarlemse schrijver – voor jeugd en volwassenen – en schrijfdocent bij onder meer Hart. Haar historische roman over een overtuigd NSB-kind, *Elke Dag Een Druppel Gif*, werd bekroond met de Thea Beckman-prijs 2015.

VOLGENS FRANS

‘Ik heb haar nooit geslagen, al had ik daar redenen genoeg voor’

“Ja joh, ik gebruikte in die tijd hasjiesj zoals iedereen. Dat wist Mariska. Later spoot ik één à twee gram cocaïne per dag.

Als je maar goede kwaliteit gebruikt, is er niets aan de hand. Niet iedereen kan dat aan, maar ik kreeg er goeie energie van. Maris eiste dat ik stopte toen ze zwanger werd en daarna toen die kleine was geboren. Ze snapte het niet, hè. Als ik thuiskwam, zei ze: “Hé junkie.” Dus begon die kleine mij ‘papa junkie’ te noemen, en Maris lachte daar om. Die keer dat ze ontdekte dat ik stiekem nog gebruikte, sloot ze zich op in de wc. Moest ik verdomme eten koken voor Lotje terwijl ze wist dat ik dat niet kon. Ik heb haar nooit geslagen, al had ik daar redenen genoeg voor.

Een keer of vijf heb ik me laten opnemen in de Jellinek. Voor Mariska en die kleine. Daardoor moest ik stoppen met het bedrijf. Soms was ik gedwongen om wat huisraad te verkopen. Gaf Mariska mijn drugsgebruik weer de schuld. Wijvengezeik. Als ik gewoon had kunnen doorwerken, was er niets aan de hand geweest.

Anyway, toen heb ik me dus laten opnemen bij zo’n christelijke club. Omdat Mariska er op stond. Na twee weken ben ik ‘m gesmeerd. Man, dat werkt niet voor mij. Ik doorzag al die therapietjes te goed, hè...

Ik weet nog dat Maris eens overstuur was omdat Lotje met een blokje hash zat te spelen. Ja, vervelend. Dat vond ik toch ook?

Een paar dagen na een opname – de zesde? Ik het weet niet meer; ik ben de tel kwijt, het dondert ook niet – voelde ik me doodziek. Maris belde in tranen naar de kliniek. Bleek Lotje twee injectienaalden onder de zitting van het autostoeltje te hebben gevonden. Hoe dat kon? Lotje had zich kunnen prikken... Bla bla.

“Vragen naar de bekende weg, hè”, zei ik. “Daarom zit ik toch hier? Jij wilde toch dat ik me liet opnemen? Dan moet je het eventjes kunnen redden zonder mij.”

Hing ze boos op.

Lang verhaal kort: Maris ging bij me weg en ik zag die kleine niet meer. Heb ik me opnieuw bij zo’n christelijke club laten opnemen; zij zouden zorgen dat ik m’n kind weer te zien kreeg. Maar Mariska lag dwars, daar zat haar nieuwe vriend achter. Er kwam een rechtszaak. Zei Maris dat ze mij niet stabiel vond. En ja, wat denk je, zo’n lullig rechttertje, zo’n mannetje dat zelf nooit iets heeft meegemaakt, die gaf haar gelijk.

Het gaat nu goed met me. Die zwarte tijd ligt lang achter mij. Ik ben al een halfjaar clean. Alleen met uitgaan neem ik nog wel eens iets. Ik sta op de markt met een kraam. Ik heb een appartementje, mijn moeder betaalt de huur. Laatst kwam Mariska langs m’n kraam met Lotje. We groeien wel weer naar elkaar toe. Mariska heeft mij nooit echt begrepen, maar het is geen slechte vrouw. Wat mij betreft komt het allemaal wel weer goed.

Ja, daar geloof ik in.”

